ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ ΜΕΛΗ.

ANACREONTIS TEII ODÆ.

AB

HENRICO STEPHANO

Luce & Latinitate donatæ.

CANTABRIGIÆ,

Ex Officina *Joan. Hayes*, Celeberrimæ Academiæ Typographi. 1684.

Impensis *Rich. Green*, Bibliopolæ *Cantabr.*

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ ΜΕΛΗ.

Εἰς λύραν.

a Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἀ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἤμειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν.
Κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
b Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,

a In altero exemplarium, nimirum in eo quod in libro, id est cortice, scriptū reperi primum locum occupat hæc oda, & recte meo quidem judicio. Proponit enim in hac versuum suorum argumentum: idque, lepido utens commento, quo se quodammodo excusare velle videtur. Cui non dissimile illud est à quo primum Amorum librum exorsus est Ovidius, ut enim hic in lyram suam, ita ille in Cupidinem culpam rejicit, ubi ait, *Arma gravi numero violentaque bella parabam Edere*, &c. Idem in 3, duobus versibus hoc ipsum complexus est, hoc modo, *Quum Thebæ, quum Troja foret, quum Cæsaris acta, Ingenium movit sola Corinna meum.* Anacreon quoque Atridas quum dicit, Trojana bella; quum Cadmum, Thebana intelligit. nam respondent hi duo primi versus illis,

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης, Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς·

b Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Amorum. quum dixisset,
Ausus eram (memini) cœlestia dicere bella, &c.
ita tandem claudit elegiam, --- *heroum clara valete*
Nomina: non apta est gratia vestra mihi.

Ἥρωας· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

Εἰς γυναῖκας.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωοῖς,
a Λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
b Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.
c Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
Τί οὖν

a In cortice propemodum fugiebat oculos hoc verbum χάσμα, sed in altero exemplari facile legebatur. Hoc autem vocabulo utitur & Plutarchus eodem modo, quum ait, Διὰ τί τὴν θήραν ἡ ἄρκτος ἥκιστα διαδύει τὰ δίκτυα, καίτοι καὶ λύκοι καὶ ἀλώπεκες διαδύουσι; Πότερον ἐνδοτάτω τοὺς ὀδόντας ἔχουσα τοῦ χάσματος, ἥκιστα πρὸς τὰ λίνα ἐξικνεῖται; προεμπίπλει γὰρ τὰ χείλη διὰ πάχος καὶ μέγεθος. Hiatum appellant etiam Latini. ὀδόντων autem videtur dixisse pro σόματος, quia dente maxime timendus est leo. unde Alcibiadi quum objecisset quidam, Δάκνεις ὡς αἱ γυναῖκες· Οὔμενουν, εἶπεν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες. b Interpretatus sum φρόνημα prudentiam: ut idem sit hoc loco quod φρόνησις. Nam quis nescit eam viris esse peculiarem, nec in muliebre ingenium cadere eam vim ratiocinandi quæ in viros? Non sum tamen interim ignarus φρόνημα etiam animi magnitudinem & ferociam significare. Sed quorsum illhuc? præsertim quum multæ feræ magnos gerant spiritus: omnium autem maxime leo ipse, qui etiam magnanimus propterea dicitur à poetis. Sed & Phocylides, quum enumerasset ea quæ à Deo animantibus ratione carentibus tributa sunt, concludit, λόγος δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι. c Non jam poterat δοῦναι φρόνημα, vel quod rem jam uni dona datam, alteri donare non posset; vel quod mulierum levi & mobili ingenio non satis hoc munus conveniret. Ego verti ad verbum, ut ambiguum sensum retinerem.

Τί σὺ δίδωμι; κάλλος,
Ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν·
Ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.
Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
Καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
a Στρέφεται ὅτ' ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κέινται κόπῳ δαμέντα,
Τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μευ
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
b Κατά μευ σχίσεις ὀνείρους.
Ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησί,
Βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι·
Βρέχομαι δὲ κἀσέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας·
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
c Ἐσορῶ, φέροντα τόξον,

a Homerus Odyss. ε. de Ulysse loquens, ---οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην, Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει, Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Ovid. lib. 1. Trist.

Jamque moræ spatium nox præcipitata negabat,
Versaque ab axe suo Parrhasis Arctos erat.

b Non est ἀνακόλουθος, oratio: imitatur enim vulgarem sermonis formam, perinde ac si dicat, Quis pulsat fores? certe tu, quisquis es, intempestive advenis: interturbabis enim mea somnia, ut alibi dixit, Τί μευ καλῶν ὀνείρων Ἀφήρπασας Βάθυλλον; Est autem κατά μευ σχίσεις, pro κατασχίσεις. ut alibi, ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας, pro ἀνάψας, &, ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων, pro ἀνακαχάζων. Nam tmesi frequenter utitur. c Scio dici posse βρέφος φέροντα

τὰ τόξον, eo modo quo dicitur τέκνον φίλα, ut non vocis, sed significationis ratio habeatur. Verum quia μὲν particulam solet & debet sequi δὲ, lego ἱστίην δέ. quod enim dicit, est ejusmodi; Fores tandem meas aperui: & puerulum quidem conspicio (quem ille mihi se esse dixerat) sed hujusmodi qui arcu & pharetra instructus esset, alasque gestaret.

a Recte ἱστίην Ionice, nec mutari debet.
b Si pro ἐστὶ, legamus εἴ τι, interpunctio esse debet post τόξον, non post verbum πειράσωμεν. ut sit, πειράσωμεν τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν βλάβεται, &c. Alibi tamen sine casu usus est eodem verbo, ubi ait, Ὁ δ' Ἔρως, τὸ δ' ἐστὶν εἶπε, Σοφὸ, πειράσας νοήσεις. c Sic Vet. non καγχάζων, quod versus non recipit. Nec Latini γ retinent, quum *Cachinnor* dicunt.

Πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
a Παρὰ δ' ἱστίην καθίσας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
Ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ' ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν·
b Τόδε τόξον ἐστί μοι νῦν,
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος.
Ἀνὰ δ' ἅλλεται c καχάζων,
Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας θέλω προπίνειν.
Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
Μέθυ μοι διακονείτω.
Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα,
Βίοτος τρέχει κυλισθείς.

a Ὀλ

a Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
Κόνις ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
Πρὶν, Ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

a Sic in quodam Epigramm.
--ἐν δ' ἀχέροντι
Ὀστέα καὶ σποδιὴ παρθέντι, κεισόμεθα.

Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ·
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος,
b Ῥόδον ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοὺς ἰούλους,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον οὖν με, καὶ λυρίζων
Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς
Μετὰ κούρης βαθυκόλπου
Ροδίνοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

b Hic nove positus est tribrachys anapæsti loco, ita tamen legere malim, quam inverso ordine, ἔαρος ῥόδον μέλημα. Nam facile adducor ut credam hunc pedem fuisse admissum à poeta, dum captat leporem illum qui est ex ejusdem principii repetitione, qua mirifice gaudet: ut alibi,

Τὸν ἐρωβρεπτὰν χορείαις, Τὸν ὅλας ποθεῦντα μολπάς,
Τὸν ὀλβοδώρον θεόν, Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης.

quibus alios quatuor subjungit, qui & ipsi initium idem habent.

Εἰς τὸ αὐτό.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
Ῥοδίνους συναρμόσαντες,
Μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·
Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρη
a Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
Πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
Χλιδανόσφυρος χορεύει.
Ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος,
Στομάτων ἡδὺ πνεόντων,
b Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων
Προχέει λίγειαν ὀμφήν.
Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας,
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης,
Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
Κῶμον μέτεισι χαίρων.

a Quibusdam legendum videtur κατακισσοῖσιν uno verbo, id est, κισσῷ κεκαλυμμένοις: quorum ego judicium sequor. sed participium βρέμοντας, mihi suspectum est.

b Legitur & mutato ordine, ἀθύρει προχέων.

Εἰς Ἔρωτα.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων,
Ἐκέλευσε συντροχάζειν.
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
Τροχάοντα τεῖρεν ὕδρος.
Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,

Γεγα-

Γεγανυμένος Λυαίῳ,
Ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
Ἁπαλώτεροι Λυαίου,
Δακέθυμά μοι λέγοντες,
Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
a Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
Μεμονωμένος δ᾽ ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

a Nemini scrupulum hic locus injiciat. nam constat particulam δὲ ob φ sequens hic produci quemadmodum & in illo versu, χ᾽ ὁπόσα φέρουσιν ὧραι. in illo item, ῥόδα βρέχουσιν ἀπλῶν.

Εἰς περιστεράν.

Ἐρασμίη πέλεια,
Πόθεν πόθεν πέτασαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων,
Ἐπ᾽ ἠέρος θέουσα,
Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
b Τίς ἐσσι, σοὶ μέλει δέ.
Ἀνακρέων μ᾽ ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.
Πέπρακέ μ᾽ ἡ Κυθήρη
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον:
Ἐγὼ δ᾽ Ἀνακρέοντι
Διακονῶ τοσαῦτα.
c Καὶ νῦν ὅσας ἐκείνου
Ἐπιστολὰς κομίζω.
Καί φησιν εὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσειν.
Ἐγὼ δὲ, κἢν ἀφῇ με,
Δούλη μενῶ παρ᾽ αὐτῷ.
Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι,
Ὄρη τε καὶ κατ᾽ ἀγροὺς.

b Crediderim ego hic legendum, τί δ᾽ ἐστί σοι μέλημα; ut apud Theocritum initio eidyllii 14, cum alter dixisset, ὡς χρόνιος; respondet alter, χρόνιος, τί δέ τοι τὸ μέλημα;

c Suspicor legendum ὁρᾷς, ut sit δεικτικῶς prolatum per parenthesim.

a Καὶ ἄνθρωπη καθίζειν,
Φαγοῦσαν ἀγρείῃ τι;
Τανῦν ἔσω μὲ ἄρτι
Ἀφαρπάσασα χειρὸς
Ἀνακρέοντος αὐτῷ
Γλεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν ὅσον ὃν ἐφίησι.
Πίοῦσα δ᾽ ἂν χορεύσω,
b Καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα
Πτεροῖσι συγκαλύψω.
Κοιμωμένη δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ᾽, ἄπελθε,
Λαλιστέραν μ᾽ ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

a Potest hujusmodi dativis addi litera ν, potest & prætermitti. Idem dictum puta de similibus locis; ut, Ἐν ἔρωτι βοῶντι; item, Τίς δ᾽ ἄστρασι Βοώτης; & siqui sunt alij. Memini enim me legere apud quendam Grammaticum, hujusmodi dativis non adscribi plerumque ν, ne duriorem efficiat orationem; intelligi tamen potentia, ut illi loquuntur. b Vide num legendum sit, Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω: aut si non ἐμοῖσι, aliquid simile postulet locus, nam accusativus hic Ἀνακρέοντα videtur ex scholio irrepsisse.

Εἰς κήρινον ἔρωτα.

Ἔρωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει.
Ἐγὼ δέ οἱ παραστὰς,
Πόσου θέλεις, ἴφην, σοὶ
c Τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
Ὁ δ᾽ εἶπε δωρίζων,
Λάβ᾽ αὐτὸν ὁππόσου λῇς.
Ὅμως δ᾽ ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης.
Ἀλλ᾽ οὐ θέλω συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτῃ.
Δός οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
Δραχμῆς καλὸν σύνευνον.

c Legitur & τυχθέν.

Ἔρως,

Ἕρπε, σὺ δ' ἐσσ' ἀὐθίως μοι
Πυρέσσοι, εἰ δ' ἐγὼ, σὺ
Κατὰ φλογὸς παλήσῃ.

Εἰς ἑαυτόν.

a Λέγουσι με γυναῖκες,
Ἀνάκρεον, γέρων εἶ·
Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
b Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα,

a Palladas hanc Anacreontis odam suam fecit, mutato tantum genere carminis, exstat enim hoc illius epigramma,

Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσκώπτουσι λέγουσαι
Εἰς τὸ κάτοπτρον ὁρᾶν λείψανον ἡλικίης.
Ἀλλ' ἐγὼ εἰ λευκὰς φορέω τρίχας, εἴτε μελαίνας,
Οὐκ ἀλέγω, βιότου πρὸς τέλος ἐρχόμενος.
Εὐόδμοις δὲ μύροισι καὶ εὐπετάλοις στεφάνοισι
Τῷ βρομίῳ παύω φροντίδας ἀργαλέας.

Quod dixit Anacreon τὰ τερπνὰ παίζειν, latius à Pallada explicatum est, sed ita tamen ut vim verborum non expresserit. Horatius eodem fere modo dixit, *Amori dare ludum*. Ovidius hoc vocat *Ludere*. Ego verti, Vacare amoribus jocisque, secutus quendam ipsius Horatii versum, quem ex Mimnermo transtulit. *b* Mira est ἀφέλεια τοῦ λόγου in hoc poeta: ut hic vides in verbo ἀπῆλθον. In nullum certe melius quam in hunc illud Fabii quadrare possit, Est in hoc quandam jucunditatem inaffectatam, sed quam nulla affectatio consequi possit. Unde & Horatius vere de ipso pronunciavit, *Qui persaepe cava testudine flevit amorem Non elaboratum ad pedem.* Quotquot ergo dulcedini & suavitati orationis studuerunt, hujus, tanquam optimi magistri, vestigia ita secuti sunt, ut ne à verbis quidem ejus discedere voluerint. Ac ne longe abeam, hoc verbum ἀπῆλθον

eo

eo sensu passim apud illos reperies: sed in præsentia mihi ex multis unus ille locus succurrit,

--- ὅτι σε τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε,
Κεῖνο τὸ τῆς λύγδου βάσκανε λειότερον.

Οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Τρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Εἰς χελιδόνα.

a Agathias Scholasticus hanc odam est in suo epigrammate imitatus, cujus initium est,

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι, εὖτε δ' ἐπέλθῃ
Ὄρθρος, ἐλινῦσαι μικρὰ χαριζόμενος,

a Τί σοι θέλεις ποιήσω;
Τί σοι, λάλη χελιδών;
Τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
Θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
Τί μευ καλῶν ὀνείρων
Ὑπορθρίαισι φωναῖς,
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

Ἀμφιτιτίζουσι χελιδόνες, &c. Nam quod dixit Anacreon ὑπορθρίαισι φωναῖς, dicit ille, εὖτε δ' ἐπέλθῃ Ὄρθρος. & pro, Τί μευ καλῶν ὀνείρων Ἀφήρπασας Βάθυλλον; dicit,

Βαιὸν ἵνα κνώσσοιμι. ἴσως δ' ἔτι πάρεστ' ὄνειρος,
Ὅς με Ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφέβαλεν. Erat autem Ῥοδάνθη ejus amica. Hæc observatione sunt digna, ut & ipsi discamus caute imitari veteres, & si quid apud illos occurrat, quod in rem nostram sit, ita in usum nostrum illud vertere, ut non aliunde tamen petitum, sed domi natum videatur.

Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν

Ἐν

Ἐν ὄρεσι βοῶντα
Λέγουσιν ἐμμανῆναι·
Οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
Δαφνηφόροιο Φοίβου
Λάλον πιόντες ὕδωρ,
Μεμηνότες βοῶσιν.
Ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
Καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς
Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης
Θέλω θέλω μανῆναι.

Εἰς ἔρωτα.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
Ἔπειθ' ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
Ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' ὀϊστοὺς,
Ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μου
Ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης.

Εἰς ἑαυτόν.

a Οὔ μοι μέλει Γύγεω

a Dicitur & Σάρ- Τοῦ δεῖς σάρδεων, & σάρδιες σαρδίων, ut in quodam epigrammate, Σάρ- διες.

Σάρδεις αἱ τὸ πάλαι Γύγου πόλις. Potes igitur hic legere Σαρδέων, si magis tibi probatur: nam utraque lectio reperitur.

a Legitur & sic, οὐθ' εἷλέ πω με χρυσός.

Τοῦ Σαρδίων ἄνακτος,
a Οὔθ' αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην.
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι,
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
Ὡς οὖν ἔτ' εὐδί' ἐστι,
Καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
Μὴ νοῦσος ἤν ποτ' ἔλθῃ,
b Λέγῃ, σε μὴ δεῖ πίνειν.

b Legendum videtur aut μηδὲ πίνειν, aut μή 'τι πίνειν pro μὴ ἔτι, ut ἤ 'τι, dicitur pro ἢ ἔτι.

Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς,
Ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες,
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,
Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

c Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἥφαιστέ, μοι ποίησον,

c Legitur & τορεύων. Nescio autem cur lib. 2. Epigramm. Græcorum conjungatur hæc Oda cum superiore, cujus initium est, Οὔ μοι μέλει Γύγου. Nam in veteribus libris eo est collocata loco quo hic vides; & Gellius seorsum ab altera hanc citat lib. 19. ubi quærit, ecquis Latinorum poetarum tam fluentes carminum delicias fecerit.

Παν-

Πανοπλίαν μὲν οὐχί,
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον δὲ κοῖλον
Ὅσον δύνῃ βάθυνον.
a Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας,
Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·
b Τί Πλειάδεσσι κἀμοί;
Τί δ' ἀστέρι Βοώτου;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
Καὶ χρυσέους πατοῦντας
Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

a Legitur & Καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτό.

b Legitur & sic, Τί Πλειάδων μέλει μοι; Τί δ' ἀστέρος Βοώτου; Sed prior lectio magis mihi placet, quod respondeat superioribus illis, Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί; Quo etiam modo dixit alibi, Μέθεσθέ με, φροντίδες, Μηδὲν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω. Sic dixit quidam, Ἐλπὶς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε, τὸν λιμέν' εὗρον· Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν. Præterea lib. 2. Epigramm. Græcorum ita clauditur hæc oda, Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα· Ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας, Καὶ βότρυας γελῶντας, Σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ. Sed melior Gellii lectio, quæ consentit cum nostra. Versa autem fuit olim à nonnullis hæc oda, qui pro Bathyllo profundum interpretati sunt: quum nec ullus sensus ita possit ex hoc loco elici, nec diminutiva hoc modo fiant, à βαθὺς βάθυλλος· sed ut Ἡρακλῆς Ἥρυλλος, Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος, sic Βαθυκλῆς Βάθυλλος. Præterea vel ex Horatio notum debuit esse hoc nomen.

Εἰς τὸ αὐτό.

c Καλλιτέχνα τόρευσον
Ἔαρος κύπελλον ἡδύ·
Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
Ῥόδα φέρουσιν ὧραι.
Ἀργύρεον δ' ἁπλώσας,

c Legitur & καλλιτέχνα.

a Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν·
Τῶν τελεσθῶν [illegible],
Μή μοι ξένον τορεύσῃς,
Μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·
Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον Εὔιον ἡμῖν,
Μύστις νάματος ἢ Κύπρις
Ὑμεναίοις κροτοῦσα.
Χάραττ' ἔρωτας ἀνόπλους,
Καὶ χάριτας γελώσας
Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
Εὐβότρυον, κομῶσαν·
Συνάπτε κούρους εὐπρεπεῖς,
Ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

a Si Iambicum dimetrum catalecticum facere velis, legendum erit, commutato verborum ordine, Τερπνὸν ποίει ποτόν μοι. Sed in hac oda, ut & in aliis nonnullis, sunt varie mixti versus: ex quibus hi duo sunt dimetri ἀκατάληκτοι, Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον, &c. Συνάπτε κούρους εὐπρεπεῖς.

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν,
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Εἰς κόρην.

b Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
c Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
Ὅπως

b Non puto poetam aliter scripsisse quam ἔστη, imo etiam voluisse ludere in his duobus ὁμοιοτελεύτοις, ἔστη & ἔπτη. Est autem valde proprium ἔστη de saxo, quod natura rigidum est & immobile. Ita dixit Tibull. *Stare vel insanis cautes obnoxia ventis.* c Exstat epigramma Διονυσίου σοφιστοῦ,

σοφιστοῦ, in quo ludit eodem fere modo quo hic. initium ejus est hoc,

Εἴθ' ἄνεμος γενόμην, σὺ δὲ γε στείχουσα παρ' αὐγὰς
Στήθεα γυμνώσαις, καί με πνέοντα λάβοις.
Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον ὄφρα, &c.

Sic apud Theocritum vovet quidam pastor,
--εἴθε γενοίμαν, Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν. Sic in quodam Scholio, Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη, Καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν. Εἴθ' ἄπυρον καλόν. &c. Ovidius mittens annulum ad amicam, tandem ait,

O utinam subito fieri mea munera possem,
Artibus Ææi, Carpathiique senis:
Tunc ego te cupiam dominæ tetigisse papillas, &c.

Ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
Ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
Ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
Ὅπως σε χρῶτα λούσω.
Μύρον, γύναι, γενοίμην,
Ὅπως ἐγώ σ' ἀλείψω.
a Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ.
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
b Μόνον ποσὶν πάτει με.

a Proprie locutus est. nam, ut inquit Pollux, τὸ περὶ μαστοῖς τῶν γυναικῶν ζῶσμα, ταινίαν ὀνομάζουσι καὶ ταινίδιον. Ego strophium interpretatus sum, veteres Latinos secutus. Fascia enim generalius est nomen. b Nisi subaudias ὥστε, non procedet sensus.

Εἰς ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρόμιον πιεῖν ἀμυστί.
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Προδοθεὶς ἀναστενάζω.

Δότε

Δότε δ' αἰθέρων ἀήταις·
a Στεφάνους δ' ὅπως πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μευ 'πυκάσει.
Τὸ δὲ καῦμα τῆς ἐρώτων
Κραδίης τινὶ σκιάζω.

a Quidam legunt hic, ὅπως πυκάζω· & in ultimo versu τινι, interrogative. Legitur & σκιάσω pro σκιάζω.

Εἰς Βάθυλλον.

b Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον.
c Ἁπαλὰς σείει δὲ χαίτας
Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ,
Παρὰ δ' αὐτὸν ἐρεθίζει
Πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
Καταγώγιον τοιοῦτον;

b Legitur & Βαθύλλε.
c Vulgo σείεται δὲ φθόγγον ἐκφέρεται, sed Anacreon alibi quoque σείειν protulit.

Εἰς χρυσόν.

d Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ
Τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρουν φυλάττων,
Ἵν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' οὐκ ἔνι τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην στενάζω;
Τί καὶ γόους προπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
Πιόντι δ' οἶνον ἡδύν,
e Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,

d Anacreon sua hæc dicta factis confirmavit, nam à Polycrate duobus talentis donatus, ut se duas jam noctes curis affectum ob ea vidit, reddidit illi, hoc unum dicens, τιμᾶσθαι αὐτὰ τῆς φροντίδος, id est, Non tanti sibi ea esse, ut curis propter illa vellet angi; vel, Pluris se quietum solutum animum facere quam illa. e In quodam Scholio, loco tertio hoc ponitur, Ὑγιαίνειν ἄρισ

ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ· δεύτερον δὲ, καλὸν φυὰν γενέσθαι· τὸ τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον, συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Et in quodam alio, Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συστεφανηφόρει, σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, συσσωφρόνει σώφρονι.

Ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν τὰς ἀφροδίτας.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτύχθην,
Βιότου τρίβον ὁδεύειν,
Χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον,
Ὃν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
Μέθετέ με, φροντίδες,
Μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω,
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

Εἰς ἑαυτόν.

a Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι πόνων, τί μοι γόων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω·
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
Τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου.
b Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
Εὐ-

a Xenophon Symposio, Τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει.

b Fortasse primus versus Odes loco hujus repetendus est, Ὅταν πίνω τὸν οἶνον, ut vides repetitum etiam secundum. Nam sunt & aliæ odæ in quibus duo primi versus in fine etiam repetuntur. Observare autem oportet hic quoque acatalectos

duos

duos versus esse insertos, nimirum hunc, Τί μοι πόνων, τί μοι γόων. &, Θανεῖν με δεῖ κἂν μὴ θέλω. Animadverti contra facere in versibus Trochaicis poetam, miscere dimetros catalecticos cum acatalectis.

Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι,
Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
Θέλω καλῶς ἀείδειν·
Κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
Ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,
Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
Εἰσέλθῃ μεθυδότας,
Διδάσκει με χορεύειν.
Ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν,
Ὁ τᾶς μέθας ἐραστὴς,
Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς,
Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑταίραν.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
a Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
Ἀπο-

a Quid si Ῥοδίνης hic legas? certe cum aliorum multorum, tum ipsius Pindari testimonio lectionem hanc confirmabis. Pro κοίρανε autem quidam putant legendum τύραννε. illud non video quomodo lex versus possit ferre: sed ne hoc quidem satis aptum huic loco videtur.

Ἀπεῦσαν ὡς ἂν εἴπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
a Ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
Γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
Ὑπὸ πορφυρέαισι χαίταις
Ἐλεφάντινον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε·
Ἐχέτω, δ' ὅπως ἐκείνη,
b Τὸ λεληθότως σύνοφρυν
Βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.

a Sic apud Theocritum, μαλακὸν χλύειον.

b Malim ego articulum annectens adverbio, legere τὸλεληθότως. nam & uſitatiſſimum in adverbiis hoc eſt, & poſſit alioqui multis faceſſere negotium hic locus, qui hoc modo planus eſt & apertus. Nam ἐχέτω βλεφάρων ἴτυν τολεληθότως σύνοφρυν, perinde eſt ac ſi dixiſſet, ἐχέτω τὰς ὀφρῦς λεληθότως συγκεχωρημένας. quo vocabulo utitur alicubi Plutarchus. Exiſtimabit aliquis fortaſſe βλεφάρων ἴτυν accipi ἀντὶ τῶν βλεφαρίδων, & hic ſenſus prima fronte ſe offert. ſed ſiquis propius intueatur, videbit contextum orationis hoc non ferre. Nam quid hoc ſibi vellet tandem? μὴ διάκοπτε τὸ μεσόφρυον, μηδὲ μίσγε, ἀλλ' ἐχέτω τὰς βλεφαρίδας σύνοφρυς. abſurdum certe hoc eſſet. Quod ſiquis pertinaciter hanc interpretationem tueri voluerit, ſed alio ſenſu, primum σύνοφρυ legat, ut ſit, τὸ σύνοφρυ ſubſtantivum, quod & novum eſt & durum: deinde claudens ſententiam poſt σύνοφρυ, & interpungens addat δὲ poſt βλεφάρων, ut ſit, βλεφάρων δ' ἴτυν κελαινὴν, & repetat ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum ἐχέτω. Sed vide quam vim afferas contextui. deinde, an colorem βλεφαρίδων deſcriberet de ſuperciliorum colore taceret? cur non potius integram ſervans orationis ſeriem, βλεφάρων ἴτυν

ἤτοι accipies περιφερικῶς, ἀντὶ τῶν ὀφρύων? nonne positæ sunt κύκλῳ τῶν ὀμμάτων αἱ ὀφρύες? Atqui dixit βλεφάρων, non ὀμμάτων quid tum? si ambiunt totum oculum, certe & palpebras, oculi partem illis magis vicinam, præsertim si de superiore palpebra intelligas. adde quod hunc versum ingredi non poterat ὀμμάτων. Xenophon quoque dicit naturam providam ὀφρύσιν ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀφθαλμῶν. Denique mihi magis videtur consentanea rationi hæc expositio, si quis tamen aliquid melius afferat, illum sequar. Est autem aliquando συνόφρυς mulieris epitheton, quo etiam puellam quandam honestat Theocritus eidyll. 8. his versib.

Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω συνόφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελᾶντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν.

Eadem appellatur & μίξοφρυς. Anacreon, ut vides, addit λεληθότως. Videre est autem ita propemodum coeuntia supercilia iis qui mœsti frontem contrahunt & corrugant: unde etiam illi, verbo ab hoc nomine deducto, συνοφρυοῦσθαι dicuntur. Mirum est vero placuisse illis ita confusa supercilia, quum nihil à pulchritudine magis videatur alienum. sed alia multa observabis veteribus fuisse in deliciis, quæ tui non erunt stomachi. Cæterum linguæ Latinæ inopia loci hujus interpretationem reddit paulo difficiliorem. Nam nec nomen habet quod respondeat huic Græco συνόφρυς, nec quod illi μεσόφρυον, quod & μετώπιον appellatur. Cui tamen inopiæ mederi conatus sum, dum hunc locum verterem: id autem assecutus sim necne, tuum esto, lector, judicium. unum hoc addo, si ea quibus usus sum verba tollas, vix te, quæ in eorum locum reponas habiturum.

Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
a Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα

a Tritum est γλαυκῶπις Ἀθήνη Homericum.

Quod autem ad ὑγρὸν attinet,

verti

verti *Pætum*, illum secutus versum, qui est inter antiqua diversorum authorum epigrammata, *Minerva flavo lumine est, Venus Pæto.* Pollux hæc conjungit, βλέμμα ὑγρὸν, ἐπαγωγὸν, ἀναιδές.

Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.
Γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς,
Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
Γράφε χεῖλος οἷα Πειθοῦς,
Προκαλούμενον φίλημα.
Τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
a Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
b Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
Ἀπέχει, βλέπω γὰρ αὐτήν·
Τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

a Verti, colla lævia, secutus hos versus ex lib. 7. Græc. Epigrammatum, ὅτε σοῦ τὸ μετάφρενον ἀπ- ῆλθε, Κεῖνο τὸ τῆς λύγδου βάσκανε λεί- τερον. Quo in libro etiam hoc carmen habes, Δειρὰ λυγδίνη καὶ στήθεα μαρμαίροντα. Esse autem λύγδον marmoris genus, cum ex aliis, tum ex Philostrato patet, qui in procemio εἰκόνων dicit, ξέοντες τὴν λυγδίνην ἢ τὴν παρίαν λίθον. ubi vulgo legitur πυῤῥίαν, sed perperam, Id autem marmor quum non solum lævitate, sed etiam candore commendetur, si cui magis placet, Colla candida interpretari per me licet, nec repugnat ipsa versus mensura. b Non legendum est ὑπὸ πορφύρεισι, duobus verbis, sed, ut excudimus, ὑποπορφύροισι, Sic in quodam epigrammate Διονυσίου σοφιστοῦ habes, Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον.

Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
c Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.

c Sic apud Theocritum intelligitur hoc nomen, eidyllio 28. ἀπλωΐα εἶχεν ἑταῖρον.

Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
b Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας.
Ἕλικας δ' ἐλευθέρας μοι,
Πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς,
c Ἄφες ὡς θέλουσι κεῖσθαι.
d Ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
Στι-

a Nitidas comas a exposui, Horatium secutus. Sic & apud Synesium, ἀεὶ δὲ λιπαρὰς κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, vel potius καλοί. Aristophanes, λιπαρὸς χωρεῖν ἐκ βαλανείου. & Sophocles quum incultum, horridum & squalidum capillum significare vellet, ἀλιπαρῆ τρίχα dixit. *b* Habes & apud Philostratum ἡλιῶσαν κόμην. Est autem ἡλιῶσα κόμη sive ἡλιώδης, quam Homerus ξανθὴν appellat, ut, --ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα. Idem ξανθὸν Μενέλαον vocat, id est, ξανθότριχα. Hujusmodi cæsariem χρυσῆν etiam nominant: unde & χρυσοχαίτης ἔρως apud hunc. Sic & apud Latinos aurea coma: unde & auricomus. Quod autem dicit, Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας, Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας, conferri debet cum illis Ovidii versibus, quibus describit amicæ suæ capillos:

Nec tamen ater erat, nec erat color aureus illis:
Sed quamvis neuter, mixtus uterque color.

Præterea Porphyrio vir doctissimus exponens hunc Horatii versum, *Myrrheum nodo cohibere crinem*, ait, Colorem myrrheum in crinibus hodie quoque dicunt, qui medius est inter flavum & nigrum. Hæc ille. Sic in quodam incerti auctoris epigrammate, Ἤτοι σε κυανέῃσιν ἀποστίλβουσαν ἐθείραις, Εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον ἄνασσα κόμαις. Comæ autem ξανθαὶ, flavæ, vel χρυσαῖ, aureæ, vel ἡλιώδεις seu ἡλιῶσαι, soli concolores, eædem sunt. *c* Legitur & θέλωσι & tunc subauditur ἂν, ut sit ὡς ἂν θέλωσι. *d* Metaphora hæc, qua roscidum pro tenero ponitur, melius sonaret Gallicis auribus quam Latinis. Antipater eodem modo ὑδατίνους βραχίονας dixit. A Grammaticis tamen δροσώδης sive ἑρσήεις exponitur καλὸς, petita, ut aiunt,

aiunt metaphora ἀπὸ τῶν ἀνθεσιστομένων ἀνθέων· ταῦ-τα γὰρ κάλλιστα φαίνεται. Pro quibus facere videtur ille Theocriti versus, Καὶ χεῖρα φοινίχθεν ὑπὸ ... Sed haud scio an poscit hic habere locum hæc interpretatio.

a Στεφάνω μέτωπον ὀφρῦς
Κυανωτέρη δρακόντων.
Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ·
Τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης.
b Ἵνα τὶς τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
c Ῥοδίνην δ' ὁποῖα μῆλον
Χνο-

a Homerus, Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων, id est, μελαίναις, ut vulgo exponunt. A Theocrito quoque κυανόφρυς puella eodem modo appellatur. Et in alio Homeri loco, qui est Ιλ. λ', Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν Τρεῖς ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες, admonet Eustathius non hoc dici διὰ τὸ χρῶμα, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπικυρτοῦσθαι ἐπὶ αὐχένος κατά τινα κυκλικὴν σχηματισμόν. & exponens illa verba quæ sequuntur paulo post, Τοῦ δ' ἤτοι δίκα ὄμοι ἴσαν μέλανος κυάνοιο, ait, Κύανος εἶδός τι χρώματος μέλανος, ἐξ οὗ τὸ κυάνεον. τοῦτο δὲ καὶ τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης ἀναγκάζεται κατὰ τῶν φυσικῶν, ὁπηνίκα δὴ πάντα ἀνέφελος. Latini cæruleum draconem vocant. A Propertio appellatur quidam fucus cæruleus & forma cærula his versibus.

An si cæruleo quædam sua tempora fuco
Tinxerit, idcirco cærula forma bona est?

Ex his omnibus judica quæ magis huic loco conveniat interpretatio. *b* Dicitur τὸ μὲν, τὸ δὲ, ut τοὶ μὲν, τοὶ δὲ, pro partim quidem, partim vero. Nec admittit versus aliam lectionem: nam si legas τῷ δ' ἀπ' ἐλπίδος, non stabit. *c* Vel, τὴν χροιὴν παρειὴν ποίει ῥοδίνην ὁποῖα μῆλον. vel, χροιὴν ὁποῖα μῆλον. Illud, quodammodo ἄκυρον· hoc autem, propter inversum vocabulorum ordi-

nem,

nem, duriusculum videtur, sed elegans est alioqui metaphora: ut apud Aristophanem, Τοῖς αἰδοίοισι δ' ἔχων χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπῆνθει. Lanuginem poetæ quoque Latini appellant. & ut ἐπῆνθει dictum hic vides, ita florem vocat hoc versu Virgilius,

Tum mihi prima genas vestibat flore juventa.

Sed per μῆλον hic intellige Cydonium malum: ut apud eundem poetam, ubi ait, *Ipse ego cana legam tenera lanugine mala.* Ibycus κυδώνια μαλίδας vocat. Hinc & factum verbum κυδωνιᾶν à Leonide.

Χνοῦν ποίει παρειαῖς,

a Hic ὡς pro ὃ. a Ἐρύθημα δ' ὡς ἂν αἰδοῦς
σον, quod no- Δυνάσαι βαλεῖν, ποίησον.
vum non est: Τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ' οἶδα
nam Gramma- Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις
tici & in hoc Ἁπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
versu, καὶ κεῖνας Τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
ὡς οἱ χεῖρες ἐχὼν- Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
σιν, exponunt Μετὰ δὲ προσώπον ἔστω
ὡς ἀντὶ τοῦ ὅσον. b Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθεν,
Ad hunc locum Ἐλεφάντινος τράχηλος.
autem pertinet c Μεταμάζιον δὲ ποίει,
quod respondit Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Pythias, rogata ; Πολυδ

quis esset color pulcherrimus, Is, inquit, quem in ingenuis gignit pudor. b Prior versus per parenthesim ponitur: in posteriori repeti debet verbum ἔστω. c Homerus Ἰλ. ε. quum ait, Ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, eam pectoris partem intelligit quæ utrinque mamma cingitur, nam μεταμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, ut μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν. Hic autem accipio μεταμάζιον pro toto pectore, quod Aristoteles διφυεῖς τοῖς μαστοῖς appellat: quos in pectore, collocatos esse his tantum tribus aiunt nonnulli, homini, elephanti, vespertilioni. Quod autem attinet ad χεῖρας Ἑρμοῦ, habes hæc verba ad Pollucem, l. 7. Τὸ

δὲ

ἢ ἐργαλεῖον καθ' ὃ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ συμπτεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κιόνιον, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ὃ γέροντος ἐπῆν πρόσωπον· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Quo loco legunt alii τετραγώνους. Puto autem dici διδύμας χεῖρας ut dicuntur δίδυμοι ὄρχεις. Scio & ab alio scriptore fieri mentionem τῶν χειρῶν Ἑρμοῦ, sed non succurrit locus.

Πολυδεύκεος δὲ μηρός,
Διονυσίην δὲ νηδύς.
Ἀπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
a Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
Ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δυνάσαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς.
Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
Ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

a Hæc ἐπανάληψις elegans quidem est, sed anapæstum postulat carmen in hac prima sede: quam legem in tota hac ode, sicut & in aliis multis, servavit, quare sunt qui hic legant μελεῶν.

Εἰς Ἔρωτα.

b Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν,
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ.
Δουλεύειν δεδίδακται.

b Omnes versus hujus Odes sunt δακτυλικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, qualis est ille, Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι. Hephæstion autem ait Anacreontem integras odas composuisse etiam dactylico tetrametro, cujusmodi est hic, Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

Εἰς ἑαυτόν.

a Corruptus est hic versus, ita tamen ut aliquis possit ex eo sensus erui,

a Ἄφες με τὸν θεὺς σοί,
b Πιεῖν πιεῖν ἀμυστί.
c Θέλω θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
Χ' ὁ

si τὸν θεὸν legatur & σὺ, sed non satis commodus ille quidem. Tota reliqua ode est emendatissima: nec mihi reprehendat quisquam hunc versum Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε, quod corripiatur syllaba διφθόγγῳ γεγραμμένη· nisi idem Timoclis Comici poetæ hunc iambicum senarium oppugnet, Ὁ νοσῶν ᾗ μανικῶς, Ἀλκμαίων' ἐσκέψατο, & hunc quoque versum quem Suetonius in Neronem jactatum fuisse scribit, Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. b Athenæus nos docet apud multos veterum priorem syllabam τῶ πιεῖν & produci & corripi solitam. c Imitatus est Horatius lib. 2. Carm. ubi ait, ---quem Venus arbitrum Dicet bibendi? non ego sanius Bacchabor Edonis; recepto Dulce mihi furere est amico. & lib. 3. Insanire juvat: cur Berecynthiæ Cessant flamina tibiæ? Hos quoque nostri poetæ versus, Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, Μύρισον· ῥόδοις ᾗ κρᾶτα Πύκασον· κάλει δ' ἑταίρην, ex ipso Horatio sum interpretatus. Sed & quod noster ait, Ἀποῤῥίπτοντες μερίμνας, Πολυφροντίδες τε βουλαὶ Ἐς ἁλικτύπους ἀήτας· & alibi, si quidem & hæc ode ejus est, Ἐρύσει φρενῶν μὲν αὔραις Φέρειν ἔδωκα λύπας· ille sic, Tristitiam & metus Tradam protervis in mare Creticum Portare ventis. Sed illa leviora videri possint: hæc vero majoris sunt momenti, in quibus apertius imitatur, vel potius interpretatur nostrum poetam. ut lib. 3. de Lyde amica, Quæ velut latis equa trima campis Ludit exsultim, metuitque tangi, Nuptiarum expers, & adhuc proteruo Cruda marito.

ANA-

ANACREON, Πῶλε θρηϊκίη, τί δή με, Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα, Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δ', &c. Paulo post. Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι, Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις. HORATIUS lib. 1. Vitas hinnuleo me similis, Chloe, Quærenti pavidam montibus aviis Matrem, non sine vano Aurarum & sylvæ metu. ANACREON, Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅς' ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Idem HORATIUS eodem libro, Natis in usum lætitiæ scyphis, Pugnare Thracum est. tollite barbarum Morem, &c. ANACREON, Ἄγε δηῦτε, μηκέθ' οὕτω Πατάγῳ τε κἀλαλητῷ Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις. nisi mendum hic est. Cæterum vel ex his æstimare possumus quam multa ex nostro poeta mutuatus sit Horatius: quæ paterent omnibus, si quemadmodum hujus, ita & illius opera exstarent. Quanquam satis notum est plura hunc ex Alcæo, quam ex ullo alio transcripsisse: quod nec ipse dissimulat. Videamus ergo & carminum hujus aliquot particulas, quas suis odis Horatius assuit. ALCÆUS, Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὀρανῶ μέγας Χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί. Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς Πῦρ, ἐν δὲ κιρνὰς οἶνον ἀφειδέως. HORATIUS, Vides ut alta stet nive candidum Soracte, nec jam sustineant onus Sylvæ laborantes, geluque Flumina constiterint acuto. Dissolve frigus, ligna super foco Large reponens: atque benignius Deprome quadrimum Sabina, O Thaliarche, merum dyota. Vides ut hic Horatius non imitetur Alcæum sed ita eum interpretetur, ut verbum verbo reddat. ALCÆUS, Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καί τινα πρὸς βίαν πίνειν. HORATIUS, Nunc est bibendum, nunc pede libero Pulsanda tellus. ALCÆUS, Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω. HORATIUS, Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem Circa mite solum Tyburis, & mœnia Catili. ALCÆUS, Τέγγε πνεύμονας

μονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται· Ἁ δ' ὥρα χαλεπά· πάντα ἢ δίψα ὑπὸ καύματος. HORATIUS, ad pocula Mecœnatem invitans, ---jam Procyon furit, Et stella vesani leonis, Sole dies referente siccos. Sed hæc certe sunt pauca ex multis, quæ afferre possemus, si ex pleno fonte haurire liceret. nam si hæc omnia ὑποπτευόμενα inter Horatii odas latere deprehendimus, quid si corpus integrum hujus Græci poetæ extaret? Certe quod ad odam illam attinet, Vides ut alta stet nive candidum Soracte, non puto principium tantum ejus sumptum ex Alcæo, sed totam ejus esse odam. nam & quæ proxime hanc sequitur, ejus esse constat; nimirum illam, Mercuri facunde nepos Atlantis, &c. Sunt aliæ odæ in quibus Alcæum non quidem per omnia secutus videtur, sed dispersa aliqua ejus dicta collocasse: quarum etiam illa est, ad testam, O nata mecum consule Manlio. in hac enim, cum in aliis aliquot versibus videtur expressisse quædam Alcæi, tum in ultimis his, Te (ô testa) vivæ producent lucernæ, Dum rediens fuget astra Phœbus, videri possit allusisse ad hæc illius verba, Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; δάκτυλος ἁμέρα. Quid autem sibi velit in hoc versu δάκτυλος ἁμέρα, (quæ verba nonnulli mendosa existimant) apparet ex quodam incerti authoris epigrammate, cujus initium est, Πίν' Ἀσκληπιάδη, τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις; sic autem clauditur, Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα· δάκτυλος ἀώς. Ἢ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν; Videtur autem author verbis Alcæi voluisse suum epigramma claudere, non legens τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; sed τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; pro ἀναμένομεν, quam lectionem habes etiam alicubi apud Athenæum. Si tamen Horatius allusit ad hunc Alcæi versum, σβέννυμεν legit. Et de hoc quidem loco hactenus. Videtur autem & in illa ode, cujus initium est, O navis referent in mare te novi

vi Fluctus, imitatus Alcæum ex quo exſtant nonnulla eodem modo ἀλληγορούμενα. Plena autem fuiſſe hujuſmodi allegoriis ejus carmina teſtantur veteres ſcriptores. Quum enim ille aperte invehi in tyrannos non auderet, obſcure loquebatur. Ex Pindaro quoque nonnulla mutuatus eſt Horatius, ut hoc odes initium, Quem virum aut heroa lyra vel acri Tibia ſumis celebrare, Clio? Sic enim Pindarus, Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα, Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν; Denique Horatius multa ex iis quos nominavimus poetis aliiſque aperte transfert: quæ autem aliunde ita mutuatur, ut ſua tamen velit videri, ea ita in varias formas commutat, ut vix ab eo cujus ſunt, ſi adſit agnoſci poſſint. & hoc eſt honeſte furari. Nam non eſſe turpe ex antiquo ſcriptore furari, docuerunt nos ſuo exemplo ipſi Græci, quorum furta memoriæ prodita ſunt quamplurima. Ipſe enim Homerus ex Orpheo & Musæo multa furatus eſt: ex Homero viciſſim poſteri fere omnes multo plura. Quid poetæ Tragici? Euripides multa non Homero tantum, ſed & aliis compilavit qui Homeri ætatem ſecuti ſunt. Sophocles rurſus haud pauca Euripidi. Sed nec ipſi Comici alii ab aliorum ſcriptis manus abſtinuerunt. Ita igitur furari turpe non eſt: ſed furti convinci, hoc vero longe eſt turpiſſimum. Nam & apud Lacedæmonios, qui caute furari potuerat, impunitus abibat, qui in furto deprehenſus erat, loris cædebatur. Nec injuria, meo quidem judicio: nam, Quam quiſque novit artem, in hac ſe exerceat. At qui in furto deprehenditur, imperitus eſt artis quam profitetur.

Χ' ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Ἐγὼ δ' ὁ μηδένα κτὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω θέλω μανῆναι.

Ἐμαίνεθ᾽ Ἡρακλῆς πρίν,
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
Μετ᾽ ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Ἐγὼ δ᾽ ἔχων κύπελλον,
Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
Θέλω θέλω μανῆναι.

Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἔρωτας

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
Ἐπίστασαι καλεῖν σύ,
Εἰ κύματ᾽ οἶδας εὑρεῖν
Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
Μόνον ποιῶ λογιστήν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θές,
Καὶ πεντεκαίδεκ᾽ ἄλλους.
Ἔπειτα δ᾽ ἐκ Κορίνθου
Θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων.
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
Ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει δὲ Λεσβίους μοι
Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης Ῥόδου τε
Δισχιλίους ἔρωτας.
a Τί φῂς ἀεὶ κηρωθεὶς;
Οὔπω Σύρους ἔλεξα,
Οὔπω πόθους Κανώβου,
Οὐ τῆς ἅπαντ᾽ ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
Τοὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,

a Corruptus est hic versus, in quo si καρωθεὶς legas, erit hoc quidem verbum adversus mensuram aptius: sed ad sensum poetæ non satis accommodatum. qui quid voluerit, manifestum est ex versu sequenti: quæ tamen ejus verba fuerint, divinare non facile est.

Τῶν

Τῶν Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν
Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
Ἐτησίη μολοῦσα,
Θέρει πλέκεις καλιὴν,
Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
a Ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ δ' πλέκει μου
Ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
Ὁ δ' ὠόν ἐστιν ἀκμὴν,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
Πάλιν κύουσιν ἄλλους.
Τί μῆχος οὖν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

a Suſpectus non debet eſſe cuiquam hic locus. nam ſic alibi, Τί γάρ με δεῖ πρὸς ὕλας Ὄρη τε κ' κατ' ἀγκοὺς; Sic & poetæ Latini nonnunquam præpoſitionum ordinem invertunt.

Εἰς κόρην.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν·
Μηδ' ὅτι σοὶ πάρεστιν
Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
Τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.
b Ὅρα κἂν στεφάνοισιν

b Sic Ovidius, *Quale roſæ fulgent inter ſua lilia mixtæ.* Quemadmodum autem hic noſter poeta ex corollis probat canorum ſuorum colorem non adſpernandum, ita & nigrum colorem ex iiſdem commendat quidam paſtor apud Theocritum, his verſibus. Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος· Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.

Ὅπως πρέπῃ τὰ λευκὰ
Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

Εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα,
Περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δέ μοι λόγων τοσούτων
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
a Ἁπαλὸν πόμα Λυαίου·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ στέφουσι κάραν.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
Τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

a Mirum non eſt ſolum hic, ſed & in ſequentibus bis in eadem oda repeti hanc dictionem, in illis verſibus, Τὸ μὲν ἓν πόμα κερασθὲν, &c, Τὸ μὲν ἓν πόμα λάβωμεν. Qui poſſit ex hoc verbo πόμα fieri iambus, non video: ποτὸν autem aptius eſſet, ſed non videtur ita leniter cadere.

Εἰς

Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσι.
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἁπαλύνεται γαλήνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται.
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
a Καρποῖσι γαῖα προκύπτει.
Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
Βρομίου στέφεται νᾶμα.
Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

a Videtur postulare versus ut legatur καρποῖσι. nisi & hoc diversum est carmen à cæteris.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Νέων πλέον δὲ πίνω,
Κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.
Ὁ νάρθηξ δ' οὐδὲν ἐστιν.
b Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Παρέστω καὶ μαχέσθω.

b Hephæstion citans hos duos versus, legit, πάρεστι γὰρ, μαχέσθω. Ἐμοὶ χέεσθω. ut habemus, sensus est facilior, sed non stat versus: ut legit ille, versus est integer, sed hærebimus in sensu. Nisi forte πάρεστι γὰρ per parenthesim dictum sit, pro ἔξεστι γάρ. ut sit, Si quis pugnare vult, pugnet per me licet: non eum teneo: ut Virgilius loquitur. Sic alibi dixit, Ὁπλιζ' ἐγὼ δὲ πίνω. Et quidam alius in hunc sensum, Δός μοι πιεῖν, μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνος Μίλοι. Tibullus quoque in quadam elegia sic ludit,

Vt mihi potanti possit sua dicere facta
Miles, & in mensa pingere castra mero.

Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Ἐγκεράσας, φόρησον.
Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
a Σειληνὸν ἐν μέσοισι
Μιμούμενος χορεύσω.

a Videtur deesse δὲ particula, sed lex versus fortasse eam exclusit.

Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μου ἦτορ ἰανθὲν
b Λιγαίνειν ἄρχεται μούσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀπορρίπτονται μέριμναι,
Πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
Ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Λυπιπαίγμων τότε Βάκχος
Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθῃ γανώσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
Ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
c Βιότου μέλπω γαλήνην.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ εὐώδει τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
Κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
Τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
Θιάσῳ τέρπομαι κούρων,
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος,
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

b Dimeter est acatalectus sive acataleсticus: cujusmodi alios reperies alibi.

c Non hic tantum μέλπω correptam habet priorem syllabam, sed & in illo versu, Μέλπομεν ῥόδον θερινὸν, & in illo, Μέλπομεν βρύοντα μίτραις. uterque enim versus est iambicus dimeter catelecticus.

Εἰς

Εἰς Ἔρωτα.

a Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δηχθεὶς
Τᾶς χειρὸς ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἁ δ' εἶπεν, Εἰ τὸ κέντρον
b Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
Πό-

a Antea vidimus ut nonnulli integras odas ex hoc poeta in sua epigrammata transcripserint; vide ut ipse etiam Theocritus ex hac suum Ἔρωτα κηριοκλέπτην fecerit: sic enim ille,

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον, ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τί δ'; οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Χ' ὢ τυτθὸς μὲν ἔεις, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

Quæ nos sic vertimus, ut cum Latina Anacreontis oda conferrentur,

Improba apis quondam furem confixit Amorem,
Dum rapit ille favos alvearibus, articulosque
Undique perstrinxit summos. dolet ille, manumque
Exsufflans, pede pulsat humum, læsumque parenti
Ostendit digitum, & queritur quod tantula visu
Bestia quum sit apis, tantum det acumine vulnus.
Cui tum subridens mater, Quid? non apis & tu
Es similis, qui tantillus das vulnera tanta?

b Dorice. libenter autem implicat articulos hoc modo poeta, ut in illis versibus, Ὁ δ' ἀνὴρ ὁ τᾶς Κυθήρης Τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων. & alibi, Πίωμεν

οἶν

ἢν τὸν οἶνον. Τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου. Illic item: Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων, multiſque aliis in locis. Habent enim magnam vetuſtatem in his verſibus hujuſmodi articuli: at multa ſunt carminum genera, quibus adhibiti, aures offenderent.

Πόσον, ἀδικεῖς, ποθοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

Εἰς συμπόσιον.

a Propter verſum, ω in ο mutatum videtur: quod apud Homerum novum non eſt.

b Ex hoc aut ex ſimili loco eſt illud Μακεδονίου ὑπάτου, Τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐπὶ προμετωπίδεσσι φυλάσσω Γαρφασίλην, ὅτι δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

c Recte ὀδυρομένῳ. nam non ὀδύρεσθαι ſolum, ſed & ὀδυρέσθαι eſt in uſu.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
a Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
Τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δι' ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
Δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
Δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
Τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
Ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες,
Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
b Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
Τί γάρ ἐστι σοὶ κέρδος
c Ὀδυρομένῳ μερίμναις;
Πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,
Μεμυρισμένος δὲ παίζειν
Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

Εἰς ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου

Φιλο-

Φιλοπαίγμονος χορείας.
Φιλέω δὲ ὕπνον ἀφύξαι
Μετὰ συμπότῃ κυλίζω.
Στεφανίσκους δὲ ὑακίνθων
Κεςτάζοιμι ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν,
Φιλέω μάλιςα πάντων.
Φθόνον ἐκ οἶδ' ἐμὸν ἦπρ,
Φθόνον ἐκ οἶδα δαΐκτὸν.
Φιλολοιδόρειο γλώττης
Φεύγω βέλεμνα ἀεί.
Στυγέω μάχας παροίνες
Πολυκώμες κατὰ δαῖτας.
Νεοθηλαῖσιν ἅμα κούραις
a Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

a Post hunc versum videtur aliquid deesse.

Εἰς τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
b Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
c Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐςι κεῖνα πάντα
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
d Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,

b Quod hic *pinveis*, Theocritus σιτίζεσθαι dicit, eidyll. 4. μὴ πρόκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ. Et Virgil. *Dumque thymo pascentur apes, dum rore cicadæ*. Plinius dicit eas ore carere, sed quiddam aculeatum habere in pectore, quo rorem lambunt, c Verti, regina: quod cicada nomen fœmininum sit. aiunt tamen cantare solum marem, tacere fœminam, unde reprehendens mulierum loquacitatem Xenarchus comicus, dixit, Εἶτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες ἐκ εὐδαίμονες, Ὧν ταῖς γυναιξὶν ἐδ' ὁτιῦν φωνῆς ἔνι; Sed hic generalius locutum poetam nostrum existimare debemus. d Antea admonui literam φ nonnunquam præcedentem syllabam p oducere.

Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
a Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
Σοφέ, γηγενής, φίλυμνε,
Ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε,
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

a Hoc fortasse dicit, quia, ut inquit Lucretius, veteres ponunt tunicas.

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
Ἐδίωκε, καὶ κίχανεν.
Τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Ἐν ἔρωσί με πλανέντας
Διολισθάνειν μὲν ἄλλοις,
Ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος βέλη.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
Ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα,
Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ ἀϋτῆς
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ηὐτέλιζ' Ἔρωτος·
Ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐστίν, εἶπε,
Βαρύ· πειράσας νοήσεις.

Ἔλαβεν

Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
Ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
Βαρύ, φησὶν, ἆρον αὐτό.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

Εἰς ἔρωτα.

a Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
b Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος πατεῖται,
c Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
d Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
e Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
f Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

a Videtur huc pertinere illud distichum, *Εἰ μισεῖν πόνος ἐστί, φιλεῖν πόνος, ἐκ δύο λοιπὸν Αἱροῦμαι χρηστῆς ἕλκος ἔχειν ὀδύνης.* b Propertius, *Nil tibi nobilitas poterit conducere amanti.* c Eleganter idem, *Cynthia non sequitur fasces, nec curat honores: Semper amatorum ponderat illa sinus.* d Quomodo ἀπόλοιτο, si jam olim ἀπώλετο; Nimirum hoc ita dicitur ut à Propertio, *Illi sub terris fiant mala multa puellæ, Quæ,* &c. e Timocreon Rhodius initio cujusdam scholii, Ὤφελες, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, Μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι· Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν Κἀχέροντα· διά σε γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά. f Quia argenti cupiditas facit ut venales sint amicæ.

Ἄλλο ᾠδάριον.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
Φιλῶ νέον χορευτάν.

Γέρον δ' ὅταν χορεύῃ,
Τρίχας γέρων μὲν ἔστι,
Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

Ἄλλο.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου,
Φονίης ἄνευθε χορδῆς,
Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
Φέρε μοι νόμους κεράσσω,
Μεθύων ὅπως χορεύσω,
Ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
Μετὰ βαρβίτων ἀείδων
Τὸ παροίνιον βοήσω.

Ἄλλο.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μούσης.
Φιλοπαίγμονας δὲ Βάκχας
Ἑτεροπνόους ἐναύλους·
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
Γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

Εἰς Διόνυσον.

a Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
Τελέων θεὸς κατῆλθε·
Ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
b Πόθον ἄσονον κομίζων,
Γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον

a Legitur & sic, Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ, Νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ.
b Ita malim quam πόθον. ut πότον ἄσονον intelligamus λαθικηδέα οἶνον, ut Alcæus dixit: & ut Homerus φάρμακον quoddam νηπενθὲς vocavit.

Γέπν-

Πεπεδημένον ὀπώραις
Ἐπὶ κλημάτων φυτεῦσαι
Ἵν' ὅταν τέμωσι βότρυν,
Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
Ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
Ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην.

Ἄρα τις τόρευσε πόντον,
Ἄρα τις μανεῖσα τέχνα
Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης.
a Ἄρα τις ὕπερθε λευκὰν
Ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν
Νόος ἐς θεοὺς ἀερθεὶς,
Μακάρων φύσιος ἀρχάν.
Ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
b Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
c Ἀλδημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
Ἀπαλόχροος γαλήνας
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
Ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
Ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
Ἀπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
Μέγα κῦμα πρῶτον τέμνει.
Μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
Κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν,
Διαφαίνεται γαλήνας.
Ὑπὲρ ἀργύρου δ' ὀχοῦνται
Ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
Δολερὸν νόον μεθέλκων
Ἔρος, Ἵμερος, γελῶντες·
Χορὸς ἰχθύων τε κυρτὸς
Ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν

Πα-

a Quidem putant legendum hic θάλασσαν.
b Melius fortasse, propter versum, Ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι. Sic autem in quodam epigrammate Δημοκρίτου, quod est ejusdem argumenti, Στέρνα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις.
c Nullum sensum ex his verbis possum eruere : propterea crediderim legendum, ἀλαλημένον δ' ἐπ' ἀκτῇ.

Παφίης τι σῶμα παίζει,
Ἵνα τήκεται γελῶσα.

Εἰς οἶνον.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
a Ταλάροις φέροντες ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων·
Κατὰ λῆνον δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατοῦσι
Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
Νέον ἐς ζέοντα βάκχον.
Ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
Πολιὰς τρίχας τινάσσων.
Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
b Ἐρατὸς νέος ἐλυσθεὶς
Ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων
Βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
Ὁ δ' ἔρως ἄωρα θέλγων
Προδότιν γάμων γενέσθαι·
Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ βάκχος
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

a Melius φέροντι.

b Quum nec stet versus, nec sensus reperiatur, malim legere μεθυσθεὶς. Nam dixit, Ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς· nunc περὶ τοῦ νέου idem dicit, sed aliis verbis.

Εἰς ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος,
Μέλπομαι ῥόδον θερεινόν.
c Συνεταιρεῖ αὔξει μέλπειν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τόδε καὶ βροτοῖσι χάρμα.

c Quidam putant hic legendum, συνέταιρε δὲ αὖξε μολπήν. Latere certe hic suspicor magnum aliquod mendum.

Χάρι-

a Χαρίεσσί τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων ἐρώτων·
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
b Γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πεῖραν
Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις
Προσάγοντ' ἔρωτος ἄνθος.
c Ω σοφῷ τὸ δ' αὐτὸ τερπνὸν,
Θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν ἠὼς,
Ῥοδοπήχεες δὲ νύμφαι,
Ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
Τόδε καὶ χρόνον βιᾶται.
Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
Νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ φύσιν λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ,
Πολεμοκλόνον τ' Ἀθήνην
d Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
Τότε καὶ ῥόδων ἀγητὸν
Νέον ἔρνος ἤνθισε χθὼν,
Πολυδαίδαλον λόχευμα.
Μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
Ῥόδον ὡς γένοιτο νέκταρ
Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
Φυτὸν

a Confer hunc locum cum illo, Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης Στέφεται καλοῖς ἰούλοις Χαρίτεσσι συγχορεύων.

b Puto hic legendum, Γλυκὺ καὶ ποθοῦντα πεῖραι. nam & parva est mutatio literarum, & sensus est, meo quidem judicio, elegantissimus: quem ego ita expressi, hunc locum vertens, Est grata colligenti, Spineta ut ante pungant, Viæque senticosæ. Utor autem hic particula ut, pro quamvis. Nec vero de verbo πεῖραι quisquam dubitet, nam ita dixit ante, Τραχέοντα πεῖρεν ὕδρος.

c Vide num legendum ὀρόφῳ, quod verbum pro tota etiam domo usurpatur. unde ὑπωρόφιοι.

d Legitur &, Κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεύς.

Φῦσιν ἀμείβοισι λυκαῖ.

Εἰς ἑαυτόν.

a Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμιλεῖν
Ἐσορῶν πάρεστιν ἥκει,
Τότε δὴ τότ' ἐς χορείην
Ὁ γέρων ἐγὼ πτερῦμαι.
Περίμεινόν με κυβήβα.
b Παρὰ δ' ᾧ, θέλω στέφεσθαι,
Πολιὸν ὃ γῆρας ἐκάς.
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοί τις
c Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης,
Ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δὲ πίνειν,
Χαριέντως δὲ μανῆναι.

a Suspicor ita scripsisse poetam, Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον Ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα. ut antea dixit, Τρίχας γέρων μέν ἐστι, Τὰς δὲ φρένας νεάζει. *b* Non dubito quin hic legendum sit, Ῥόδα δός. *c* Legere potes & ῥοάν. sed & ῥοιὰν potest ferri; ut vidimus antea ποιῶ passim correpta priore, ubi alii ποῶ scribere malunt. sed nihil necesse; nisi & pro τοιαῦτα apud Theocritum, prima brevi, scribere velimus τοαῦτα, idemque in cæteris facere: quod ego certe non probarim.

Εἰς τοὺς ἐρῶντας ᾠδάριον.

d Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι.
Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
Ἐγνώρισεν τιάραις.
Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
Ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς.
Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

d Suspicor νόθον esse hoc ᾠδάριον.

Hæc

HÆc fere sunt quæ ἀυτοσχεδίως à nobis observata, rudioribus non ingrata fore existimavimus. Alia quidem præterea examinanda & castiganda restant, sed consulto à nobis prætermissa, quia de illis amplius deliberandum censemus. Quod autem ad versus attinet quibus usus est noster poeta, animadvertendum est duo esse ejus odarum genera. Unum enim genus est earum quæ sunt μονοειδεῖς, &, ut ita dicam, simplices ; in quibus omnibus Iambico dimetro καταληκτικῷ utitur, (quod carmen ἀνακρεόντειον appellatur,) præterquam in duabus, quarum altera constat tota versibus δακτυλικοῖς πενταμέτροις ἀκαταλήκτοις, illa videlicet cujus initium est, Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα· altera autem versibus trochaicis, partim ἀκαταλήκτοις, partim etiam καταληκτικοῖς, nimirum illa cujus primus est versus, Πῶλε Θρηΐκιη, τί δή με. Alterum genus est earum quæ sunt mixtæ ex diversis versibus, puta iambicis dimetris καταληκτικοῖς & ἀκαταληκτικοῖς, item ex choriambicis, anapæsticis, dactylicis, aliisque, quos ex variis συζυγίαις, sed ἰσοδυναμούσαις constituit. Ex ALCÆI autem versibus quos hic habes, alii similes sunt Horatianis illis, Qualem ministrum fulminis alitem, Cui rex deorum regnum in aves vagas, &c. alii autem similes illis, Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem Circa mite solum Tyburis, & mœnia Catili. Ode autem Sapphus constat versibus illis qui apud Horatium etiam Sapphici nominantur, & Adonio. hoc tantum interest, quod Horatius in secunda sede solo utatur spondæo : at illa modo spondæum, modo trochæum admittat. Hic autem versus, Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, nemini suspectus esse debet, nam quamvis ἄτη longum habeat α apud Homerum, tamen hic corripitur : estque trochæus in prima sede hujus versus, ut & in aliis. quidam enim antiquus Grammaticus docens apud Æoles nonnunquam α licenter corripi,

ripi, hunc versum citat. Sed ille certo versus, Κ' ὅτι γ' ἐμοὶ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι, merito suspectus esse potest: nam non caret mendo, reliqua bene habent.

Τῶν ἑξῆς μελῶν τὰ μὲν ἐστὶν Ἀνακρέοντος, τὰ δ' οὔ· καὶ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν εὑρημένα, τὰ δὲ καὶ πανταχόθεν συνηγαγμένα. ἐκείνοις δὲ μόνον ὄνομα αὐτοῦ προσγέγραπται, ἃ σαφῶς οἴδαμεν αὐτοῦ ὄντα, ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς παρέχονται μαρτυριῶν, μαθόντες.

Εἰς χρυσόν.

Ὁ δραπέτας μ' ὁ χρυσὸς
Ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
Διηνέμοις τε ταρσοῖς,
Ἀεὶ δ' ἀεί με φεύγει,
Οὔ μιν διώκω, τίς γὰρ
Μισῶν θέλει τι θηρᾶν;
Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεὶς
Τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ,
Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
Φέρειν ἔδωκα λύπας,
Λύρην δ' ἑλὼν, ἀείδω
Ἐρωτικὰς ἀοιδάς,
Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
Ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
Προσέπτεν ὁ δραπέτας.
Φέρων μέθαν δ' οἱ φροντίδων,
Ἑλὼν μιν ὡς μεθ' ἡμῶν
Λύρης γλύκυμαι λαρόν.
Ἄπιστ' ἄπιστε χρυσὲ,
Ἔσ' ἂν δόλοις με θέλγῃς,
Πλέον χρυσοῦ νόος ἐρᾷ.
Πόθους κέκλυνθι ἀδεῖς.

Εἰς

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω.
Ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
Μελέτη δ' ἔπεστι παντὶ
Σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κρεκαίνων,
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
Ἅτε τις κύκνος Καΰστρου
Ποικίλοις πτεροῖσι μέλπων
Ἀνέμου συνάυλον ἠχήν.
Σὺ δὲ μοῦσα συγχόρευε.
Ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
Κιθάρη, δάφνη, τρίπους τε.
Αδέω δ' ἔρωτα Φοίβου
Ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον,
Σαόφρων γάρ ἐστι κούρα.
Τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
Φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν.
Φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπηχεῖ.
Ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
Κρατέειν κόρην νομίζων
Χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον,
Ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
Ἄγε θυμὲ πῆ μέμηνας.
Μανίην μανεὶς ἀρίστην.
Τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
Σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης.
Τὸ δὲ τόξον ἀφροδίτης
Ἄφες, ὡς θεοὺς ἐνίκα.
Τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ
Τὸν ἀοίδιμον μελιστήν.
Φιάλην πρόπινε παισὶν,
Φιάλην λόγων ἐραννήν;
Ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
Παραμύθιον λαβόντες,
Φλογερὸν φυγόντες ἄστρον.
Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόγγῳ

Ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσι,
Λύρην δ' ἀλιπτάγκυρον ἐν
Φιλημάτων τε κεδνῶν,
Πόθων κύπελλα κεῖνα.
Ὅταν θέλῃς ἢ ἐθέλῃς.
Λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὰν
Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
Ξείνοισι δ' ἄχθ' ἀνιαρῶν
Δολίοις ἀπίστοις ἀνδράσιν.
Ἐμοὶ δὲ τὴν λυρητόν τι
Μούσαις φρεσὶν ποικίλλεις
Ἀκανθίδας ὀρείοις,
Αἴγλαν τε λαμπροτάτοις.

Εἰς τὸ ἔαρ.

Τί καλόν ἐστι βαδίζειν
Ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
Ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
Ἀναπνεῖ ζέφυρος αὔρην,
Κλῆμα τὸ Βάκχιον ἰδεῖν,
Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
Ἁπαλὴν παῖδα κατέχων
Κύπριν ὅλην πνέουσαν;

Ἀνακρέοντος.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη
Κρόταφοι, κάρα δὲ λευκόν,
Χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' ἥβη
Πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες,
Γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς
Βιότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω
Θαμά, τάρταρον δεδοικώς.
Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς
Μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμὶν, ὦ παῖ,

Κελέ-

Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
Προπίω τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθυς, ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν
Ἀνὰ δ' ηὖτε βασσαρήσω.

Καὶ μετ' ὀλίγα.

Ἄγε δηὖτε, μηκέθ' οὕτω
Πατάγῳ τε ϗ ἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
Μέλπομαι, βρύοντα μίτραις
Πολυανθέμοις ἀείδειν·
Ὃ δὲ ϗ θεῶν δυνάστης,
Ὃ δὲ ϗ βροτοὺς δαμάζει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γυνῦμαί σ' ἐλαφηβόλε
Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
Ἴκε νῦν ἐπὶ Ληθαίῃ
Δίνῃσι· θρασυκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐγκαθορᾷ πόλιν
Χαίρυσ'. ὐ γὰρ ἀνημέρυς
Ποιμαίνεις πολιήτας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πῶλε Θρηΐκίη, τί δή με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπυσα
Νηλεῶς φεύγεις, δοκεῖς δὲ
Μηδὲν εἰδέναι σοφόν;
Ἴσθι τοι καλῶς μὲν ἄν τοι
Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ἡνίας δ' ἔχων, στρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμυ.
Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,

Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις.
Δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ', οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ', οὐδ' ἅμα τῶνδε.

Τῶν ἑξῆς σκολίων τὰ μὲν Ἀνακρέοντι, τὰ δὲ Ἀλκαίῳ ἀνατίθεται· τινὰ δὲ τίνος ἐστὶ διακρῖναι οὐ ῥᾴδιον.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
Καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν Διονύσιον ἐς χορόν.
Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

Ἄλλο.

Ἀδμήτε λόγον ὦ 'ταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς σέβε,
Τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

Ἄλλο.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
Κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

Ἄλλο.

Πόρνη καὶ βαλανεὺς τωὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος,
Ἐν ταυτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

Ἄλλο.

Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
Εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
Ἐπεὶ δὲ κἂν πόντῳ γένηται,
Τῷ παρέοντι τρέχειν ἀνάγκη.

Ἀνακρέοντος ἐπιγράμματά τινα.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σῆμα·
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Ἄλλο.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις.
Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
Ἠνάρισε στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

Ἄλλο

Ἄλλο.

Καὶ σὺ Κλεηνορίδη πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης,
Θαρσήσαντα νότου λαίλαπι χειμερίῃ.
Ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
Κύματ᾽ ἐφ᾽ ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

Ἄλλο.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ᾽, Ἑλικωνιὰς, ἡ δὲ παρ᾽ αὐτὴν
Ξανθίππη, Γλαύκη δ᾽ ἡ σχεδὸν ἐρχομένη,
Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσι
Κισσὸν καὶ σταφυλὴν, πίονα καὶ χίμαρον.

Ἄλλο εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοΐδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

Ἄλλο, εἰς αὐτό.

Βοΐδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ᾽ ὑπὸ γήρως
Χαλκωθὲν σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ φίλος ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων,
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
Ἀλλ᾽ ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ᾽ Ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ᾽ ὀρανῶ μέγας
Χειμὼν, πεπάγασιν δ᾽ ὑδάτων ῥοαί. *
Κάββαλλε τὸν χειμῶν᾽, ἐπὶ μὲν τιθεὶς
Πῦρ, ἐν δὲ κιρνὰς οἶνον ἀφειδέως
Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσῃ
Μαλθακὸν ἀμφὶ γνόφαλλον. *

Τοῦ αὐτοῦ.

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται·
Ἁ δ᾽ ὥρα χαλεπά· πάντα δὲ δίψα ὑπὸ καύματος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; δάκτυλος ἁμέρα·
Κὰδ δ᾽ ἄναιρε κυλίχναις μεγάλαις, αἱ τὰ ποικίλα *

Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα
Ἀνθρώποισιν ἔδωκεν. ἔγχεε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο
Πλείαις κὰκ κεφαλᾶς δ' ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
Ὠθείτω, ἕνα πρὸς δύο ὕδατος, πρὸς τρία ἀπειρ...

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
Τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον ναῒ
Φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ. κάλα
Παρ' μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει,
Λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη,
Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό·
Χαλῶσι δ' ἄγκυραι.

Σάπφους τῆς Λεσβίας ᾆσμα εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε
Μή μ' ἄσαισι μηδ' ὀνίαισι δάμνα
Πότνια θυμόν.
Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ' αἴποτα κἀτέρωτα,
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀΐοις, ἃς πολλάκ'
Ἔκλυες· πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
Χρύσιον ἦλθες
Ἅρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ' ἄγον
Ὠκέες στρουθοί, πτέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινέοντες ἀπ' ὠράνω, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ' ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε' ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
Δεῦρο καλοῖμι·
Κ' ὅττι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πείθω,
Καὶ σαγηνεύσ' ἐς φιλότητα· τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·

Αἰ

Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Κ' ὅττι κελεύοις.
Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν· ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον. σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Τῆς αὐτῆς καὶ τόδε.

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα,
Καὶ πληϊάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὤρα,
Ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

ANACREONTIS

ODÆ eodem Carmine expressæ.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας.

Antem libens Atridas,
Cantem libensque Cadmum:
Sed barbiti mihi unum
Nervi sonant amorem.
Mutata nuper à me
Chelys, fidesque cunctæ;
Jamque Herculis labores
Canebam: at illa contra
Sonabat usque amores.
Heroes ergo longum
Mihi valete posthac:
Nam barbiti mihi unum
Nervi sonant amorem.

Φύσις κέρατα ταύροις.

Tauro ferire cornu,
Equo ungula nocere,
Lepori valere cursu
Natura dat, leoni
Oris patentem hiatum;
Pisces docet natare,
Aves docet volare,
Prudentiam viris dat:
At fœminis nequivit.
Quid ergo donat illis?
Decoram habere formam,
Pro parmulisque cunctis.
Pro lanceisque cunctis,
Quin flamma cedat illi
Ferrumque, siqua pulchra est.

Μεσονυκτίοις ποθ᾽ ὥραις.

Nuper silente nocte,
Quum jam rotatur Ursa
Circa manum Bootæ,
Et corpus omne somnos,
Fessum labore, carpit;
Supervenit, foresque
Meas Cupido pulsat.
Quis tundit ostium, inquam,
Turbatque somniantem?
Reclude, clamat ille,
Fores, metumque pone:
Nam sum puellus, & per
Illunem oberro noctem,
Madens ab imbre totus.
Ut audii hæc, misertus
Accendo lumen, atque
Meos recludo postes.
Tunc conspicor puellum,
Sed arcum habentem & alas,
Sed pendulam pharetram.
Foco admovetur à me,
Manibus manus & ejus
Foveo ut calescat, imbrem
Et exprimo capillis.
Ille, ut recessit algor,
Probemus, inquit, arcum,
An læsus imbre nervus.
Statimque tendit illum,
Ferit & mihi sagitta
Medium jecur, quasi œstrum.
Tunc exsilit cachinnans,
Aitque, Gratulare,
O hospes: ecce, salvus
Meus quidem mihi arcus,
At cor tibi dolebit.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις.

Teneris superque myrtis,
Super & virente loto
Recubans, bibam lubenter:
Religatus at papyro
Tunicam cupido collo
Mihi poculum ministret.
Rota nam velut curulis,
Properat volucris ætas;
Tenuis jacebimusque
Cinis, ossibus solutis.
Tumulum quid est quod ungas,
Vel humo quod ebibenda
Peritura dona fundas?
Potius manente vita,
Roseas meo corollas
Capiti ferasque odores,
Mihi & evoces amicam.
Etenim priusquam ad Orci
Rapiar nigri choreas,
Volo dissipare curas.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων.

Rosam amoribus dicatam
Sociemus ad Lyæum:
Foliis rosam decoram
Capiti revincientes,
Calices jocemur inter,
Rosa, honor decusque florum.
Rosa, cura amorque veris.
Rosa, cœlitum voluptas.
Roseis puer Cytheres
Caput implicat coronis,
Charitum choros frequentans.
Agedum ergo me corona,
Pater ô Lyæe, templis
Modulans tuis ut adstem:
Roseis comasque sertis.

Redi-

Redimitus, atque pulchra
Comitante me puella,
Choreas & ipse ducam.

Ἐρασμίη πέλεια.

Amabilis columba,
Unde unde pergis, aut quo?
Tot unde nunc odores,
Huc advolans per auras,
Spirasque depluisque?
Eho, quid istud ad te?
Anacreon suum me
Huc misit ad Bathyllum,
Illum Bathyllum in omnes
Tyrannidem gerentem.
Me parvulo Cythere
Addixit hymnulo illi.
Sic ergo Anacreon me
Nunc utitur ministra.
Et en vides ut ejus
Istas fero tabellas.
Brevique pollicetur
Me liberam futuram.
Veruntamen manu me
Ut mittat, ejus usque
Manere serva malo.
Nam quid necesse montes
Circumvolare & agros,
Et insidere ramis,
Baccas edentem agrestes?
At nunc mihi potestas
Raptum ex Anacreontis
Manu comesse panem:
Vinum biboque solum,
Quod ipsemet propinat:
Sin forte pota salto,
Pennis Anacreonta
Herum meis obumbro.

In

In ejus & reclinans
Me barbito, quiesco.
Hæc summa: jam valeto.
Tu me loquaciorem
Cornice reddidisti.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες.

Dicunt mihi puellæ,
Anacreon, senex es.
Speculum cape, intuere
Nullæ ut comæ supersint,
Tibique glabra sit frons.
At ego, an comæ supersint,
Defluxerint an omnes,
Hoc nescio: sed illud
Certe scio; decere
Senem, hoc magis vacare
Amoribus jocisque,
Quo mors magis propinqua est.

Τί σοι θέλεις ποιήσω.

Quibus loquax, quibusnam
Te plectam hirundo pœnis?
Utrumne vis volucres
Alas tibi recidam?
Imam secemve linguam,
Tibi quod ille Tereus
Fecisse fertur olim?
Nam tu quid ante lucem
Meas strepens ad aures,
E somniis beatis
Mihi rapis Bathyllum?

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.

Libet libet jam amare,
Cupido me monebat
Ut amator esse vellem:
At ego insciens monenti
Parere negligebam.

Mox

Mox ergo sumpsit arcum
Et auream pharetram,
Me prælio lacessens
Ego vero, ut olim Achilles,
Lorica amictus, atque
Scuto minax & hasta,
Cum Amore præliabat.
Jaciebat ille tela,
Vertebam at ipse terga.
Tandemque missili omni
Quum destitutus esset,
Ira æstuans, jacit se
In me, velut sagittam;
Penetrans & in cor usque
Medium, resolvit artus.
Scutum ergo nil juvat me:
Nam cur petamur extra,
Quum prælium sit intus?

Οὔ μοι μέλει Γύγαο.

Nil curo Sardiani
Regni Gygen potentem:
Auri nec appetens sum,
Nec invidens tyrannis,
Sed curo delibutam
Unguento habere barbam:
Sed implicare curo
Meos rosis capillos.
Hodierna curo tantum:
Quis cras futura novit?

Addat qui volet hos quinque versus, quamvis in uno tantum exemplari Græco repertos.

Age ergo dum favet sors,
Ludo vaca & Lyæo:
Ne si quis opprimat te
Morbus, repente dicat,
Ohe satis bibisti.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης.

Thebana bella cantas,
Trojana cantat alter:
Meas at ipse clades.
Me non eques pedesve,
Non perdidere naves;
Aliud novum sed agmen,
Dominæ insidens ocellis,
Et inde tela mittens.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας.

Torno mihi labora
Argentum, & inde fac mi,
Vulcane, non quidem arma,
(Nam quid Gradivus ad me?)
Sed poculum mihi fac
Quantum potes profundum:
Insculpitoque in illo
Non astra, plaustrave ulla
Tristem nec Orionem;
(Nam Pleiades quid ad me?
Quid lucidus Boötes?
Vitem sed & racemos
Insculpe, cumque Baccho
Uvas simul prementes
Cupidinem & Bathyllum.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει.

Fœcunda terra potat,
Hanc arboresque potant;
Et potat æquor auras,
Phœbusque potat æquor,
Ipsumque Luna Phœbum.
Quid ergo vos, sodales,
Potare me vetatis?

Ἡ Ταντάλου ποτ᾽ ἔστη.

Nioben stetisse dicunt

Sa-

Saxum ad fluenta Trojæ:
Pandionisque fertur
Hirundo facta quondam,
Novis volasse pennis.
Speculum sed ipse fiam,
Ut usque specter à te.
Vestis, puella, fiam,
Ut usque gester à te.
Liquor esse purus optem,
Lavem tuos ut artus:
Unguentum & esse molle,
Artus tuos ut ungam.
Aut sim monile collo,
Strophium aut tuis papillis.
Sim calceus, tua me
Saltem terasque planta.

Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ.

Si prorogare vitam
Vis ulla posset auri,
Addictus usque & usque
Auro forem aggerendo:
Ut quando mors veniret,
Accepto abiret auro.
Sin emptam habere vitam
Mortalibus nefas est,
Quid conquerar? quid autem
Lamenta vana fundam?
Si namque certe morti
Me fata destinarunt,
Quis restat usus auri?
Mero volo madere
Inter meos sodales.
Dulcem volo puellam
Molli sinu fovere.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ.

Ut me subit Lyæus,

Tunc

Tunc cura dormit omnis,
Crœsumque ſperno præ me;
Dulcis repente noſtro
Erumpit ore cantus:
Hedera comaſque cingens,
Proculco mente cuncta.
Ad arma currat alter,
Ad pocula ipſe curram.
Puer, ocyus ſcyphum da,
Nam præſtat ebrium me
Quam mortuum jacere.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε.

Agedum, perite pictor,
Pinge, ô perite pictor,
Rhodiæ magiſter artis,
Abſentem, ut edocebo,
Depingito mi amicam.
Depinge mollicellos
Primum nigroſque crines:
Si fert & ipſa cera,
Unguenta pinge olentes.
Nigroque ſub capillo,
Genis abuſque primis
Frontem fac illi eburnam.
Supercili nigrantes
Diſcrimina nec arcus,
Confundito nec illos;
Sed junge ſic, ut anceps
Divortium relinquas,
Quale eſſe cernis ipſi.
At ignis inſtar, ejus
Sit fulgurans ocellus;
Et glaucus, ut Minervæ;
Et pætus, ut Cytheres.
Naſum genaſque pinge,
Lacti roſas remiſcens.
Pithûs ſit at labellum,
Quod oſculum laceſſat,

Intra-

Intraque molle mentum,
Per colla lævia omnes
Sint Gratiæ volantes.
Ad ultimum, nitente
Illa induatur ostro.
Pateat tamen mihi pars
Cutis pusilla, totum
Qua corpus arguatur.
Quid plura? eam ecce cerno.
Loquêre, credo, cera.

Γράφε μοι Βάθυλλον ὧτω.

Meos Bathyllum amores,
Ut te docebo, pinge.
Nitidas comas fac illi,
Intus quidem nigrantes,
At aureas superne.
Dehinc inordinatos
Recolligens capillos,
Permitte lege nulla
Cincinnulos vagari.
Teneram pilusque frontem
Supercili coronet
Mage cærulus dracone.
Oculus niger sit & trux,
Mixtus tamen sereno:
A Marte quod sit, illud;
At hoc, quod à Cythere.
Ut hinc timore & hinc spe
Suspensa mens vacillet.
Roseum sit utque pomum
Lanuginosa mala.
Pudibundi & inseratur
Quantum potest ruboris.
Verum haud scio labellis.
Quæ detur apta forma.
Sint blanda, plena Suadæ;
Ut mixta sit loquaci

Ta-

Taciturnitate cera,
Sit lætus ipse vultus.
Eburna præteribam
Adonidea colla.
Habeat deinde pectus,
Manusque Mercuri ambas:
Femurque quale Pollux,
Ventremque ceu Lyæi,
Femurque molle supra,
Femur quod excit ignes,
Volo simplicem esse pubem,
Jam cogitantem amores.
Sed ars tua est maligna,
Dare quæ vetat videnda
Potiora terga multo.
Quid opus pedes ut addam?
Pretii quod exiges, fer.
Sed Apollinem mihi istum
Refingito in Bathyllum.
Sin veneris Samum olim,
Fac Apollinem ex Bathyllo.

Ἄφες με τὼ θεὼς σοι.

Sine hostibus Lyæum,
Sine hauriam profundis.
Furere hunc volo furorem.
Furebat olim Orestes,
Furebat Alcmæonque,
Uterque matricida
At nemine ipse cæso,
Leni mero sed haustu,
Furere hunc volo furorem.
Olim Hercules furebat,
Quassans & Iphiteum
Arcum, & trucem pharetram.
Olim furebat Ajax,
Ensem Hectoris coruscans,
Septemplicemque parmam.

At

At poculum ipse gestans,
Et has comis corollas,
Non ſpiculum, nec enſem,
Furere hunc volo furorem.

Σὺ μὲν φίλη χελιδών.

Hirundo, tu quidem annis
Is ſingulis rediſque;
Tu æſtate nidulata,
Bruma ſcies latere,
Nilum petenſve Memphim.
Amor ſed uſque noſtro
In corde nidulatur.
Pullus fit unus, ales:
Hic conditur ſub ovo,
Hic ſemicluſus exſtat.
Hiantiumque jugis
Pipitus eſt amorum.
Aluntque pipiones
Majuſculi minores.
Hi rurſus educati
Gignunt novos & ipſi.
Quid me, quid ergo fiet?
Nam turba tanta amorum eſt,
Ut jam tot una lingua
Non poſſit explicare.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα.

Ne conſpicata canos,
Me fugeris, puella.
Nec quod tibi color ſit
Roſæ prior colore,
Spernas meos amores.
En adſpice in corollis,
Roſis decenter alba
Ut lilia implicentur.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ.

Iſtum profecto taurum

Quen-

Quendam Jovem esse credo.
Nam vectat ille dorso
Sidoniam puellam,
Vastumque tranat æquor,
Et findit ungula undas.
Sed grex nec exstat ullus,
Abactus unde taurus
Tranet fretum, nisi ille.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος.

Viden' ut ineunte vere
Charites rosis abundant?
Viden' ut jam æquoris unda
Posuit suum furorem?
Viden' ut jam nat anas, &
Remeare ut incipiat grus?
Pure ut refulgeat sol?
Nebulæ fugentur atræ?
Hominum nitent labores.
Tellus parturit herbas.
Termes olivæ exserit se.
Bromii redimitur humor.
Fronde sub omni folioque
Fructus floret opimus.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι.

Inter rosas Cupido
Apiculam jacentem
Non vidit, estque punctus.
Manumque sauciatus,
Mox ejulare cœpit.
Et cursitans volansque
Ad candidam Cytherem,
Heu occidi, occidi, inquit,
Vitamque, mater, efflo.
En me minuta serpens
Pennata vulneravit:
Apem vocant coloni.
Tunc illa, Apis si acumen

Tan-

Tantum facit dolorem,
Quantum putas dolere
Quos tu feris Cupido?

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ.

O ter quaterque felix
Cicada, quæ ſupremis
In arborum viretis,
Roris parum ut bibiſti,
Cantare dulce gaudes,
Reginam agens potentem,
Quodcunque enim ipſa cernis,
Tuum eſt: quod arva gignunt,
Quod ſylva cunque profert.
Te amplectitur colonus,
Quod ejus in labores
Injurioſa non ſis.
Colunt, cicada, te omnes,
Divina quod puteris
Æſtatis imminentis.
Te diligunt Camœnæ,
Te diligitque Phœbus,
Vocemque dat canoram.
Te non ſenecta carpit,
Feſtiva terræ alumna,
Cantus amica, & omnis
Mali & doloris expers,
Ulla nec aucta carne,
Nec aucta ſanguine ullo,
Ipſis abes parum à diis.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν.

Videbar in quiete
Huc curſitare & illuc,
Humeros amictus alis.
Amor ſed impeditus
Plumbo pedes tenellos,
Me perſequens prehendit.
Sibi ſomnium quid hoc vult?

Mihi quidem videtur:
Me plurimos amores
Fugisse, jam implicatum,
Hærere in hoc sed uno.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης.

Veneris maritus olim
Ad Lemnias caminos
Amoribus sagittas
Dum cudit ære sumpto,
Hamosque melle dulci
Dum temperet Cythere,
Miscetque fel Cupido;
Mars prælio revertens,
Quatiebat horridam hastam,
Tela elevans Amoris,
At Amor, Grave est & istud:
Fac, si libet, periclum.
Mars accipit sagittam,
Venusque risit, ille
Vehementer ingemiscens,
Gravis, inquit, aufer illam.
Tibi servā, ait Cupido.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι.

Et non amare, durum est;
Et est amare, durum:
Durissima omnium res,
Amare, nec potiri.
In amore negliguntur
Imagines avorum,
Mores jacent & artes:
Solum intuentur aurum.
Pereat male experendi
Qui primus author auri.
Spernuntur hinc parentes
Hinc cura nulla fratris:
Hinc & cruenta bella.
Quod maximum malorum est,
Qui-

Quicunque amamus, omnes
Per hoc perimus unum.

Φιλογέροντα τερπνόν.

Juvenis ſeniſque feſtas
Video lubens choreas.
Senex at in choreis,
Senex quidem eſt capillis,
Juvenis ſed uſque mente eſt.

Στεφανηφόρε μετ᾽ ἦρος.

Cum vere patre florum
Socianda laus roſarum.
Roſa, flos odorque divum:
Hominum roſa eſt voluptas.
Decus illa Gratiarum
Florente amoris hora.
Roſa, ſuavium Diones,
Roſa, opus laborque vatum,
Et amica planta Muſis.
Eſt grata colligenti,
Licet ante ſpina pungat
Mordacibus rubetis.
Eſt grata eam foventi
Manu ſubinde molli.
Eadem decens coronis;
Et expetita menſis,
Solennibuſque Bacchi.
Roſis quid abſque fiat?
Aurora nonne fertur
Roſea manu decora?
Roſeiſque nonne Nymphæ
Spectabiles lacertis?
Roſicolor ipſa Cypris
Vocitata nonne doctis?
Quid dicam? & illa multis
Medicina certa morbis:
Nec inutilis ſepultis.
Roſa tempori reſiſtit:

Cujus

Cujus senecta suavem
Servat juventæ odorem.
Sed quæ rosis origo?
Quum cærulis ab undis
Sale rosidam Cytheren
Spuma edidit profundi;
Jovisque quum Minerva
E vertice exsilivit,
Armata scuto & hasta;
Tunc nobilis rosarum
Stirps edita est beato
Terræ sinu, venustus
Miræque fœtus artis.
Superumque turba divum,
Rosa ut esset, irrigantes
Nectar suum, è rubeto
Insigne procrearunt
Germen patris Lyæi.

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι.

Equi solent inustum
Coxis habere signum.
Parthique de tiaris
Plerunque noscitantur.
At intuente amantes
Mox noscitantur à me.
Nam nescio quod omnes
Signum solent minutum
Inustum habere cordi.

FINIS.

